

aktivt ind i Arbejdsløshedsproblemet. Vi har set Laan til ekstraordinære Arbejder, vi har set et kunstigt Byggeri og alt dette, som nu staar os saa nær, men ellers har der intet været præsteret af skabende, positive Handlinger; jeg ser bort fra de berømte 8 Punkter, hvoraf en Del — det skal jeg indrømme — var gode og virksomhedsfulde, men som overfor Problemet i sin Helhed faktisk kun var som Draaber i Havet. Ellers er Løsenet altsaa laissez-aller, lade staa til. Ja, det er Løsenet, der, som jeg straks skal vise, svarersaare lidt til Forholdene ude omkring i Verden.

Hvad er det da, vi fra konservativ Side kræver i Industrikrise? Vi kræver kun en Fortsættelse af den Krisetoldpolitik, den Kriseværnspolitik, som vi har været inde paa, og vi kræver den kun, hvor den er nødvendig — idet jeg maa give de Herrer fra Regeringspartierne Side Ret i, at nødvendig og gennemførlig er den selvfølgelig ingenlunde overalt, thi Forholdene ligger forskellige her for Eksportindustrien og Hjemmemarkedets Industrier —, og vi er villige til at udstyre disse Foranstaltninger med de samme Sikkerhedskauteler og Ventiler, som vi har gennemført tidligere, saaledes at Prisspørgsmaalet ikke kommer til at virke generende ved Gennemførelsen af de paagældende Værn. Vi kan tænke os dem givet paa kort Frist, gradvis aftagende efter en Kurve, som vi haaber vil falde sammen med Deflationskrisens Forløb. Vi ønsker at fremme Prisfaldet, men jeg vil her bruge den højtærede Socialministers Ord, som jeg for Resten kun gengiver og kommenterer for egen Regning — det maa jeg dog anføre —: at dette Fald er med Maade, ligesom vi i sin Tid fik at vide, at Frihandelen skulde føres med Maade o. s. v. Thi paa en eller anden Maade maa vi mildne Overgangen. Ingen af os havde jo tænkt, at alt dette, som vi forudsaa fordelt over en Tidsperiode af, lad os sige, 5 eller maaske endog 10 Aar, nemlig Oparbejdelsen til Pari, pludselig skulde styrte ind over os, skulde ske og afvikle sig i Løbet af en Tidsperiode af Maaneder.

Jeg kommer nu til Spørgsmaalet om, hvorvidt Opyldelsen af disse Krav, der jo dog synes ret naturlige, ret lige til og ret harmløse, kan skade Landbruget. Allerede tidligere er det fra vor Side blevet stærkt understreget, og ved Behandlingen af Importreguleringsloven fremhævede jeg, at selvsagt kan man ikke bevidst gaa til Foranstaltninger, som bringer vor Landbrugs-eksport i Fare. Man kan tillægge os mere eller mindre onde Motiver og udstyre os med mere eller mindre drastiske Titler —

alt det, som en Gang imellem forekommer under et eller andet Intermezzo her i Salen —, men man kan ikke skyde os saakaldte Byerhvervsrepræsentanter i Skoene, at vi skulde medvirke til at ødelægge eller standse vor Landbrugseksport, jeg siger endog tværtimod, det, vi vil, kan ikke skade Landbruget. Det vil netop blive nødvendigt at komme ind paa en saadan Lovgivning, en Krisepolitik, nemlig som Led i en almindelig økonomisk aktiv Politik, ingenlunde anlagt som ensidig Industribeskyttelse, men ogsaa tagende Hensyn til Landbruget, netop en saadan samlet Optræden, som min Partifælle det ærede Medlem Hr. Fibiger i Gaar paakaldte i sine Betragtninger over den tyske Toldlov. Naar der er Tale om Ønsker fra Landbrugets Side, henviser jeg — ja, jeg kan selvfølgelig ikke her anvende det ærede Medlem Hr. Pinstrup —, men jeg henviser til Udtalelser, som for nylig er fremsat af min ærede Partifælle det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, der omtalte Forholdene paa Hestemarkedet, navnlig efter Tysklands Restriktioner, og nævnte Muligheden af en dansk Hestetold og tillige Muligheden af en Hvedemelstold, ikke mindst som Modtræk mod den svenske eksportpræmierede Udførsel til Danmark af Hvedemel, og jeg kan selv tilføje, hvad jeg ogsaa har hørt i Landbrugskredse, at den billige tyske Rug, som vi nu ser strømme ind over Landet paa Grund af det genoplivede tyske Eksportpræmiesystem, ogsaa kunde være Toldovervejelse værd. Men disse Ønsker skal jeg nu nok forvare mig mod at deltage i, de skal nok komme frem fra Landbrugets egen Side, jeg anfører dem blot, fordi jeg mener, at de Kriser, som nu rammer alle Erhverv, og som samler Landbruget og Industrien under den tælles vanskelige Situation, alligevel, trods disse Erhvervs forskellige nationaløkonomiske Tilrettelægning her i Landet, har ikke saa faa Lighedspunkter. Dermed ender vi altsaa i Kravet om en aktiv Handelspolitik med det Maal at aabne for Eksporten, at regulere Importen og til syvende og sidst ikke blot at være en øjeblikkelig Kriselovgivning, men ogsaa at være en Støtte for den Valutapolitik, vi dog antagelig i en ret nær Fremtid maa se proklameret, en Valutapolitik, som, knyttet til Pari og Guldindløselse, ganske sikkert vil stille store Krav til Regulering af vor Handelsbalance.

Nu er der desværre kommet et vist Præg af Slagudtryk over Begrebet aktiv Handelspolitik, og jeg vil da for at fri dette Begreb herfor gerne sige ganske kort, hvad